

Tuula Rokka

UKRAINA 1991– 2019

UKRAINA 1991–2019

Voljan maa

Tuula Rokka

Ote teoksesta: Minä ja Brinsessa, Osa 2

© 2023, Tuula Rokka

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki,
Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978-952-80-6068-0

Omistettu

sodan uhreille

Tämä on tarina Ukrainan
itsenäisyyden taustatekijöistä
ja sen itsenäisyyden ajan
presidenteistä ja muista
johtavista vaikuttajista.
Se on myös tarina idän ja
lännen välisestä kamppailusta
Ukrainan maaperällä.
Se on fiktiivinen tarina hyvin
ristiriitaisista ja kansan
yhtenäisyyden kannalta eri
maaleihin potkivista
vallanpitäjistä Ukrainan valtion
itsenäisyyden aikaisessa
elämässä.

Ukraina

Voljan maa

”Hei, laukkaan ratsu reima!” rupean minä Brinsessan kanssa laulamaan. Me kiidämme aroille.

Leiriydymme kullankeltaisen viljapellon reunaan.

Tekisi mieli mennä peltoon uimaan, kuten muinaiset hölmöläisakat, niin somalta näyttää tuo viljapelto.

Hieman kauempana on hedelmäpuu. Se on kolmekymmentä vuotta vanha, mutta sillä on valtavan vanhat, pitkät ja lonkeroiset juuret. Ne ulottuvat länteen ja itään. Menevät sotkuun ja ovat pahasti ristissä toistensa kanssa.

Juuret repivät ja riepottavat puu parkaa joka suuntaan. Puusta tulee hyvin epätasapainoinen.

Puussa on vain muutama väkevä oksa. Voljan maan rauhankyyhkynen yrittää vaalia ja suojella puuta.

Rauhankyyhkynen kujertaa meille merkittävimpien oksien nimet. Alimmasta ylimpään. Kravattisukka, Kutšma, Just-Se-Onko, Januko-Vitsi, Poro ja Dymyyrä Zele.

Alimman neljävuotisen oksan, eli Kravattisukan oksan, hangasta pyrähtää ilmoille parvi iloisia ja kujertelevia kyyhkysiä. Ne tanssivat puun ympärillä ja kertovat meille, että puu on juuri saanut vapautensa. Se saa nyt kasvaa ja kukoistaa omana itsenään. Äitipuoli on hellittänyt otteen poikasesta. Oksa on tuottanut ehkä kolme tai neljä oikein raikasta hedelmää. Hedelmistä osa on merellisiä ja loput niistä ovat puun hyvinvoinnille ratkaisevan tärkeitä.

Ne tuoksuvat niemimaalle, laivastolle ja ydinvoimalle.

Ylempi eli Kutšman oksa on kovasti itään kallellaan ja se on peräti neljätoista vuotta pitkä. Sen hedelmät ovat enimmäkseen kirpeitä, ne maistuvat murhalta, oligarkilta ja korruptiolta. Taloushedelmät tosin ovat maukkaita.

Kyyhky hypähtää kolmannelle oksalle. Se on justiinsa puun mielestä oikea oksa. Oksa on suora, vahva ja oikeudenmukainen, mutta vetää puuta väkevästi länteen päin. Se haluaa tehdä kertakaikkisen pesäeron omistavaan äitipuoleen.

”Mikä hirveän ruma vääntymä ja pullistuma tuossa oksan tyvessä oikein on? Onpa se pahan näköinen!”

”Oksa sai dioksiinimyrkytyksen jostakin”, livertää kyyhkynen meille.” Joko oksa myrkytti itse itsensä tai sitten joku myrkytti oksan”, laulaa kyyhkynen edelleen ja on ovelan näköinen.

”Brinsessa, jotakin muutakin kummallista tuossa oksassa on. Sen ympärillä hyörii, ja siihen takertuu jotakin kullankeltaista liaanin tapaista. Se on kaunista ja naisellista, mutta samalla oksaa pahasti sinne tänne riepottelevaa. Liaani muistuttaa muuten kovasti sinun Peppi-lettejäsi”

Todellakin. Oksa näyttää ihan hyvän ja pahan tiedon oksalta. Kauniilta ja toivorikkaalta, mutta sitten taas masentavalta ja toraiselta. Outoa. Tuossa kohtaa oksassa on kyllä oikein kaunis oranssin värinen läiskä. Liaanikin on siinä kohtaa vahvan oranssinen ja näyttää tukevan ja vahvistavan oksaa. Jotakin suurta on tapahtumassa.

Kyyhkynen pudottaa meidät keskelle oranssista vallankumousta.

”Katsopa nyt, Ainoseni, kuinka paljon näkyy oranssia!”

Kirja on fiktiivinen tarina Ukrainan itsenäisyyden taustatekijöistä ja sen itsenäisyyden ajan presidenteistä ja muista johtavista vaikuttajista.

Olen yrittänyt kirjoittaa asioista puolueettomasti ja asiallisesti oman järkeni ja ymmärrykseni mukaan kaikkia osapuolia kunnioittaen hankkimieni asiatietojen perusteella.

Kirja on helppolukuinen.

BoD

